

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 280/2026
17.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Драгићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр. 218/25 од 08.12.2025. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 2/26 од 29.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Драгићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр. 218/25 од 08.12.2025. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 2/26 од 29.01.2026. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр. 218/25 од 08.12.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 7 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора с тим да казна затвора не може по овом основу трајати дуже од 6 месеци. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр. 2/26 од 29.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр. 218/25 од 08.12.2025. године, поврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Драгићевић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а КЗ.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и, у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводима да у радњама окривљеног нема противправности, а самим тим ни кривичног дела, имајући у виду да је током првостепеног поступка и поступка по жалби усвојен нови Закон о посебним условима за евидентирање и упис права на непокретностима („Службени гласник Републике Србије“ број 91/25), а који закон има несумњиво повратно дејство будући да је раније важећи Закон о озакоњењу објеката који је пружао могућност озакоњења објеката изграђених закључно са 2015. годином престао да производи дејство, те да се по новом закону упис спроводи за те и за објекте који су изграђени у периоду од 2015. до 2025. године. Даље се наводи да нови закон искључује противправност обзиром на чињеницу да озакоњење или легализација као концепт више не постоје у нашем правном систему. По новом закону не постоји обавеза за израду било каквог пројекта или елабората нити обавеза да се накнадно прибави дозвола, већ се врши упис свих објеката на градитеља као власника, дакле врши се проста констатација фактичког стања. По ставу одбране, како по новом закону не постоји обавеза за прибављање било каквог акта надлежног органа за спорни објекат, то је јасно да су радње окривљеног ретроактивно лишене противправности, те у вези са истим бранилац цитира и одредбу члана 20. став 4. наведеног закона и прави паралелу са кривичнопроцесном ситуацијом која је постојала код кривичног дела из члана 348. КЗ након усвајања наредбе о предаји негеристрованог оружја и муниције којом је искључена противправност (осим у случају злоупотребе).

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ чини лице које је инвеститор или одговорно лице у правном лицу које је инвеститор објекта који се гради без грађевинске дозволе.

Према стању у списима предмета, окривљени АА је у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео и свестан забрањености свог дела, у својству инвеститора градио без претходно прибављене грађевинске дозволе и то тако што је на катастарској парцели на бетонском платоу изградио конструкцију хале са стубовима од кутијастих челичних профила и решеткастим кровним везачима и рожњачама од кутијских челичних профила без кровног покривача и без фасадне облоге са димензијама у основи 12x15 метара спратности ПР.

Описане радње које је окривљени предузео, према налажењу Врховног суда, садрже сва обележја кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ и то како субјективна, тако и објективна обележја, обзиром да је окривљени у својству инвеститора градио без претходно прибављене грађевинске дозволе.

Уједно Врховни суд указује да је неспорно да су Законом о посебним условима за евидентирање и упис права на непокретностима који је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 91/2025 уређени посебни услови, начин и поступак за евидентирање и упис права на непокретностима (објекту и земљишту испод објекта) накнада за евидентирање, правне последице евидентирања и упис права својине у евиденцију непокретности и правима на њима, као и друга питања од значаја за примену овог закона.

Међутим, навод захтева за заштиту законитости којим се указује да након доношења и усвајања Закона о посебним условима за евидентирање и упис права на непокретностима, у радњама окривљеног нема елемената противправности је неоснован.

Наиме, одредбом члана 17. Закона о посебним условима за евидентирање и упис права на непокретностима изричито је прописано да се уписом права својине у складу са тим Законом не дира у права трећих лица да остварују право на својинску заштиту и право на накнаду штете, нити се утиче на поступке који се воде у складу са одредбама Кривичног законика у вези са извршењем кривичног дела бесправне градње.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 17. Закона о посебним условима за евидентирање и упис права на непокретностима потпуно су неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да је суд као доказе ценио решење грађевинске инспекције од 26.07.2024. године и записник о инспекцијском надзору од 29.08.2024. године, али да је са друге стране одбио доказне

предлоге браниоца да се од Градске управе Града Ваљева прибави извештај да ли је дошло до обуставе извршења и поништавања донетог решења грађевинске инспекције ех оџісіо као и да је, у конкретном случају, дошло до ситуације да је окривљени осуђен на основу записника грађевинске инспекције и решења која више не производе правна дејства, као и да су радови које је окривљени изводио по својој класификацији браварски радови, да окривљени није изводио грађевинске нити грађевинско-занатске радове.

Поред изнетог, бранилац окривљеног нумерише и повреде закона из члана 113. став 1, члана 16. став 5. и члана 15. ЗКП.

Међутим, како повреде закона из члана 440. и члана 113. став 1, члана 16. став 5. и члана 15. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, дакле, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић